

56 dagen

Catherine Ryan Howard bij Boekerij:

*Je liet mij leven
56 dagen*

Catherine Ryan Howard

56 DAGEN

56 dagen geleden ontmoetten ze elkaar.
35 dagen geleden trok ze bij hem in.
Vandaag vindt de politie een lijk.

Vertaald door Mylène Delfos en David Orthel

ISBN 978-90-225-9762-0

ISBN 978-94-023-2001-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *56 days*

Omslagontwerp: Blacksheep Design Ltd, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Depositphotos & Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Catherine Ryan Howard

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Iain Harris, omdat ik niet kon verzinnen wat ik je
voor je veertigste moest geven, en verder gewoon daarom*

Vandaag

Het heeft iets weg van zo'n viral filmpje dat is opgenomen in een pre-tentieus appartementencomplex, waar de slanke, fitte dertigers achter de glazen balustrade jumping jacks doen terwijl de wereld in brand staat. Maar deze mensen staan stil en bewegen alleen als ze voor zich kijken of naar elkaar, aan weerskanten van de binnenplaats, of als ze hun hand naar hun mond of hun borst brengen. Hun gezicht is bleek, hun haar in de war, hun voeten zijn bloot. De schemering is nog maar net voorbij, ze slapen nog half. Niemand die dit wil filmen.

De bewoners zien eruit alsof ze samen in de klas hadden kunnen zitten. Op een na. Nummer Vier is een paar decennia ouder dan haar burens. Zij heeft een koopwoning, de rest huurt. Op de patio van haar appartement op de begane grond staat een bistrotafel met bistrostoeltjes, omringd door zorgvuldig geplaatste potplanten. De andere patio's worden gebruikt om er fietsen te stallen of zijn leeg. Afgelopen zaterdagavond heeft ze bedreigd de Gardaí te bellen als ze op nummer zeventien niet nú meteen een eind maakten aan hun feestje, waarmee ze de regels overtrad, en toen ze dat niet deden voegde ze de daad bij het woord. Ze is een flamboyante vrouw, goed geconserveerd en gewoonlijk elegant gekleed, maar deze ochtend loopt ze er onopgemaakt bij, met warrig haar en gekleed in een babyroze katoenen pyjamabroek en een gewatteerde winterjas die af en toe openvalt terwijl ze over de binnenplaats stiefelt.

Ze is ook de enige die de code kent waarmee je het brandalarm uitzet. Het is vijf minuten geleden afgegaan – daar is iedereen wakker van geworden – en de bewoners nemen aan dat ze haar dankbaar moeten zijn omdat zij er iets aan doet.

Er is hier nog nooit brand geweest, maar de afgelopen weken is het alarm al drie keer afgegaan; dit is dus de vierde keer. De bewoners hebben al meer dan eens geklaagd bij het beheer dat het systeem gewoonweg te gevoelig is, en dat het blijkbaar al reageert op aangebrande toast of op mensen die een sigaretje roken zonder een raam op een kier te zetten, maar het beheer geeft hún er de schuld van dat het afgaat. Het alarm waarschuwt niet meer voor gevaar, het stoort alleen nog maar, en toen het vijf minuten afging, deden ze allemaal wat ze anders ook deden: ze kwamen naar buiten op hun balkons en patio's om te zien wat er te zien was, om te kijken of er vlammen en rook te zien waren. Niet dat ze die verwachtten. Niet dat ze er waren.

Maar deze keer was er wel iets anders te zien wat ze niet hadden verwacht. Iets belangwekkends: midden op de binnenplaats stonden twee Gardai in uniform om zich heen te kijken.

Dus bleven ze zelf ook staan kijken, enigszins verbaasd.

De vrouw van nummer vier staat bij de Gardai op de voorgeschreven twee meter afstand. Ze wijst naar een van de appartementen op de begane grond – daar op de hoek, aan het eind van de U-vorm van het complex. In plaats van balkons hebben ze daar kleine patio's, afgescheiden met een hekwerk in plaats van een glazen balustrade. Op die patio is nu niemand te zien. De schuifdeur is dicht. Maar vanaf een paar plaatsen kun je achter de grijze gordijnen de gloed van de plafonnière in de woonkamer zien.

Wat is daar aan de hand?

Wiens woning is dat?

Niemand die het weet. The Crossings is een betrekkelijk nieuw complex en het sociale verkeer is er goeddeels beperkt tot het uitwisselen van beleefdheden bij de brievenbussen, bij het vuilnispunt, op de parkeerplaats; tot een schaapachtig lachje op vrijdag- en zaterdagavond wanneer iedereen tegelijk bij de hoofdingang zijn maaltijdbezorger ontvangt. De bewoners zijn eraan gewend boven en onder en

naast het leven van anderen te wonen en te doen alsof ze zich daar volkomen onbewust van zijn; ze horen wel elkaars tv's, ze ruiken elkaars etensgeuren, maar weten niet hoe hun burens heten.

Zelfs nu ze elke dag allemaal thuis waren, deze laatste paar weken, hebben ze elkaar angstvallig ontweken wanneer ze zich buitenshuis begaven – op hun balkons, patio's, de gedeelde binnenplaats – in een poging een soort van privacy te handhaven. De kameraadschap die door de crisis teweeg is gebracht en die ze op korte, wiebelende, krap uitgesneden filmpjes online hebben gezien – iemand die met een megafon bingogetallen afroept voor een flatgebouw; een film die geprojecteerd wordt op de zijkant van een huis, zodat de huishoudens in een doodlopende straat vanaf de oprit samen kunnen genieten van een avondje uit; nachtelijke rituelen met hoopvol, enthousiast handgeklap –, die kameraadschap heeft hier nooit echt wortel geschoten. Op meer dan één manier hebben ze afstand bewaard. Niemand heeft zin in een gezelligheidskater wanneer het gewone leven weer zijn loop neemt, wat gauw het geval zal zijn, denken ze. Later vandaag wordt weer bericht van de regering verwacht.

Een van de agenten draait zijn hoofd om en kijkt omhoog naar de nieuwsgierige burens. Met een blauw gehandschoende hand trekt hij zijn mondkapje naar beneden en onthult een paar pafferige wangen die niet passen bij zijn magere lichaam. Ze zeggen dat jong uitziende Gardaí je doen beseffen dat je zelf ouder wordt, maar deze is écht jong, hooguit vijftientig. Het zweet glanst vlak onder zijn haargrens.

‘Vals alarm,’ roept hij wuivend. ‘U kunt weer naar binnen gaan.’

Alsof er ook maar iemand staat te wachten tot het brandt.

Als niemand aanstalten maakt, roept hij nog eens, luider nu. ‘Gaat u naar binnen!’

Een voor een trekken de bewoners zich langzaam terug in hun appartement, want ze willen geen van allen bekendstaan als nieuwsgie-

rig, ook al is dat precies wat ze zijn. Het is voor het eerst in weken dat er iets interessants gebeurt, en als je de brandalarmen niet meetelt, voor het eerst dat er überhaupt iets gebeurt.

Wordt er nou echt van hen verwacht dat ze niet kijken?

De meesten laten hun schuifdeur openstaan en besluiten vlak daarachter koffie te drinken, staande, zodat ze kunnen kijken zonder gezien te worden. De stellen klagen tegen elkaar dat ze toch gewoon het récht hebben om te weten wat er aan de hand is. Zij wonen hier ten slotte. De alleenstaanden vragen zich af of er is ingebroken, of erger nog, of er iemand is overvallen. Hoelang zou het duren voor het iemand opviel dat hun zelf iets was overkomen, in de huidige omstandigheden? Voor ze zouden worden gevonden?

Het appartementencomplex staat niet ver van het centrum van Dublin. Voor het allemaal begon werd het geschraagd door een vrijwel ononderbroken soundtrack van gemotoriseerde herrie, piepende remmen en getoeter, afkomstig van de drukke weg die erlangs voert. Maar de afgelopen weken is de stad tot stilstand gekomen, leeggelopen en afgesloten, in die volgorde; afgezien van sporadische brandalarmen is er geen luider geluid te horen geweest dan het gezang van vogels.

Het geluid van naderende sirenes lijkt een gewelddaad.

56 dagen geleden

‘Ga maar voor,’ zijn de allereerste woorden die hij tegen haar zegt.

Ze staan beiden op het punt om aan te sluiten in de rij voor de zelfscankassa in de Tesco. Het is vrijdag en al de vijfde keer deze week dat ze hier rond lunchtijd naartoe is gekomen voor de zoveelste fantasieloze lunchdeal: een bleek broodje, een plastic zak met partjes appel en een flesje water, waarvan ze zich net realiseert dat het van dat water is met zo’n mierzoet fruitsmaakje. Ze blijft abrupt staan naast een berg paaseieren – *Pasen? Nu al?* – en vraagt zich af of ze de moeite zal nemen om terug te lopen en het om te ruilen, terwijl ze het waarschijnlijk niet eens zal opdrinken.

Op dat moment kijkt ze op en ziet ze dat hij beleefd staat te wachten tot ze in beweging komt, en ruimte vrijhoudt zodat ze voor hem in de rij kan stappen.

Hij is een flink stuk langer dan zij en zo te zien ongeveer even oud. Niet gespierd, maar ook niet slap. Eerder stevig. Zijn donkere haar is dik en warrig, maar ongetwijfeld heeft hij het eindeloos gestyled, net zo lang tot het perfect zat. Hij draagt een blauw pak met een marineblauwe das en een lichtblauw overhemd, maar de mouwen van het jasje hebben draagplooiën, de schouders zijn gekreukt en de achterkant van zijn das hangt lager dan de voorkant. Het bovenste knoopje van zijn overhemd is open en de boord staat een beetje scheef, waardoor de das niet helemaal in het midden hangt. Zijn gezicht is een beetje rood. Zijn wangen steken roze af boven een onregelmatig stoppelbaardje.

En hij is zo knap dat ze onmiddellijk weet dat de wereld waarin hij rondloopt niet dezelfde is als de hare, dat het uitgesloten is dat hij die

op dezelfde manier ervaart. Zo'n gezicht opent de deur naar een heel ander soort bestaan, een bestaan waarin je nooit in situaties belandt zonder een bepaalde mate van goedkeuring vooraf. Maar dat weet je niet, je beseft niet dat je elke dag weer langs de wachtrijen van het leven geloodst wordt.

Ze vraagt zich af wat dat met iemand doet.

Hij heeft ook een bepaalde intensiteit over zich, iets wat vlak onder het oppervlak broeit. Ze stelt zich een heel leven voor hem voor. Hij is een man die hard werkt en minstens zo hard ontspant. Die een vast clubje vrienden heeft die hij alleen bij hun raadselachtige bijnamen noemt terwijl ze in de kroeg aan een tafeltje pinten zitten weg te tikken en De Wedstrijd kijken. Die alleen hardloopt om de slechte calorieën eraf te lopen. Die ergens iemand heeft die een totaal andere versie van hem kent, iemand voor wie hij onverwacht liefhebbend en teder is, iemand die hij niet anders dan met een milde blik aanschouwt.

'Nee, bedankt,' zegt ze terwijl ze met haar flesje zwaait en al weg begint te lopen. 'Ik kom er net achter dat ik de verkeerde heb gepakt.' Ze draait zich om en loopt terug naar de koelingen, en voelt onder het weglopen zijn ogen in haar rug prikken.

En het kloppen van haar hart, vol verwachting.

Het tweede dat hij tegen haar zegt is: 'Leuke tas.'

Ze is net uit de supermarkt de straat op gelopen en weet niet wie het zegt en of het tegen haar is.

Wanneer ze zich naar de stem toe draait, ziet ze hem in de volgende portiek staan. Hij kijkt haar recht aan. Het broodje dat hij zojuist heeft gekocht, wordt nu platgedrukt onder zijn arm. Er speelt een zweem van een grijns om zijn lippen, vermengd met iets anders wat ze niet direct kan plaatsen.

Ze staat stil. 'Mijn...?'

‘Je tas,’ zegt hij en hij wijst.

Hij bedoelt het linnen draagtasje waar ze haar boodschappen in heeft gedaan. Dat moet wel, want haar handtas hangt schuin over haar lichaam en rust op haar heup, aan de kant die hij niet kan zien vanaf de plek waar hij staat.

Het tasje is blauw en er staat een spaceshuttle op, die meeliftend op de rug van een vliegtuig over de wolkenkrabbers van Manhattan vliegt.

Ze tilt het op en kijkt ernaar, en dan weer naar hem.

‘Dank je,’ zegt ze. ‘Hij is van het Intrepid. Een museum in –’

‘New York,’ vult hij aan. ‘Op een vliegdekschip, toch?’ Hij zegt het niet betweterig maar met een ontwapenend enthousiasme. ‘Ben je daar geweest?’

‘Ja.’ Ze wil niet al te zelfvoldaan klinken, dus voegt ze eraan toe: ‘Eén keer.’

‘Was het mooi?’

Ze aarzelt, want nu komt het erop aan. Nu moet ze haar keuze maken.

Mensen denken altijd dat de beslissingen die de loop van je leven veranderen de grote beslissingen zijn. Huwelijksaanzoeken. Verhuizingen. Sollicitaties. Maar zij weet dat het de kleintjes zijn, de piepkleine momentjes, die in werkelijkheid de koers uitzetten. Momentjes zoals dit.

Wat zijn haar opties?

Een kort en gevat antwoord geven, doorlopen en er nu een punt achter zetten.

Of iets zeggen om dit vast te houden, nog even te blijven, uit te nodigen tot meer, een deur open te zetten.

Op haar telefoon heeft ze een screenshot van een citaat dat wordt toegeschreven aan Abraham Lincoln: ‘Discipline is kiezen tussen wat je nu wilt en wat je het liefste wilt.’ Dat zal best waar zijn, maar discipline is voor haar nooit een probleem geweest. Het is angst waarmee

ze worstelt. Zij denkt dat het moed vergt om te kiezen tussen wat je nu wilt en wat je het liefste wilt, want wat ze nu wil, is weglopen, hier een punt achter zetten, de deuren sluiten. Zich terugtrekken. Op de plek blijven waar ze zich veilig en geborgen voelt.

Maar wat ze het liefste wil, is een rijk leven leiden, zelfs als de verrijking pijn en risico en angst met zich meebrengt, zelfs als het betekent dat ze eerst door een mijnenveld heen moet.

Dit mijnenveld, misschien.

Ciara grijpt de hengsels van haar tas vast en stelt zich voor dat haar toekomstige ik achter haar staat, haar handen op haar rug legt, duwt en fluistert: ‘Doe het. Ga ervoor. Maak het waar.’ Ze negeert de warmte die ze vanbinnen voelt opstijgen, het alarmsignaal van haar lichaam. Ze herinnert zichzelf eraan dat het niets voorstelt, dat het gewoon een gesprekje is, dat mannen en vrouwen dit de hele dag doen, overal ter wereld...

‘Ja,’ zegt ze. ‘Maar niet zo mooi als het Kennedy Space Center.’

Hij knippert verrast met zijn ogen.

Hij recht zijn schouders en doet een stap dichterbij.

Omdat ze opzij moet om een vrouw met een tweelingkinderwagen te laten passeren, doet zij ook een stap in zijn richting.

‘Weet je,’ zegt hij, ‘ik heb nog nooit iemand ontmoet die alle vijf de spaceshuttles kan opnoemen.’

‘En ik heb nog altijd niemand ontmoet die weet dat het er zes zijn.’

Ze bijt op haar lip nu elke bloedcel in haar lijf een wilde sprint naar haar wangen trekt. Waarom moest ze dat nou zo nodig zeggen? Wat bezielde haar?

‘Zes?’ vraagt hij.

Ze heeft het verknald.

Nu kan ze het net zo goed afmaken ook.

‘Je had de Challenger,’ zegt ze tegen de plek naast haar rechtervoet, waar een barst in de stoep zit, ‘die op 28 januari 1986 verloren ging

tijdens de lancering. De Columbia, die verongelukte op 1 februari 2003 tijdens de terugkeer naar de aarde. De Atlantis, de Endeavour en de Discovery zijn allemaal nog te zien. De Atlantis staat in het Kennedy Space Center. Maar je had ook de Enterprise, de testshuttle. Die heeft ook gevlogen, maar nooit in de ruimte. Hij had geen hitte-schild en geen motoren, maar hij was wel de eerste orbiter. Technisch gezien. Dat is meestal wat mensen eigenlijk bedoelen als ze “space-shuttle” zeggen. Dan bedoelen ze de orbiter. Voor de rest zijn het raketten. En de Enterprise is te zien in het Intrepid.’

Er gaat een moment van ondraaglijke stilte voorbij.

Ze dwingt zichzelf haar hoofd op te richten en hem in de ogen te kijken. Haar lippen gaan al uit elkaar om een of ander leugentje te mompelen over weer aan het werk moeten, haar voet komt al omhoog, klaar om deze absolute ramp zo snel mogelijk te ontvluchten, maar dan zegt hij...

‘Ik was van plan een koffietje te gaan halen. Wil je er ook een?’

Voor koffie kun je hier in de straat op allerlei plekken terecht en bij de meeste ervan valt wel een serieuze kanttekening te maken. Zo heb je die zaak waar ze zelf hun bonen branden en waar je vijf minuten moet wachten op een simpele filterkoffie die maar in één formaat te krijgen is en lauw wordt geserveerd. Die zit pal naast die tent die niet kan spellen en zijn eigen naam met een onverklaarbare schuine streep schrijft: Kaph/A. De populairste plek is een vintage busje bij het tankstation, met zo’n luik en een menu in schoolkrijt, waar niet de koffiemelanges op staan maar de mate van verminderde wakkerheid: Wegdromend, Knikkebollend, Onder zeil.

Ciara is opgelucht wanneer hij die allemaal links laat liggen en haar voorgaat naar een ziellose vestiging van een middelmatige koffieketen.

‘Is deze goed?’ vraagt hij terwijl hij de deur voor haar openhoudt.

‘Deze is perfect.’ Ze stapt naar binnen en zegt over haar schouder: ‘Ik heb mijn koffie het liefst in een emmer en betaalbaar, dus...’

‘Ik ben geslaagd voor de eerste test, bedoel je.’

Hij knipoogt. Ze lacht en hoopt maar dat het er niet al te nerveus uit kwam, al is ze wel nerveus.

Vanwege de implicatie van het woord ‘eerste’.

Omdat ook zij voor deze test moet slagen.

Omdat dit het volle gewicht is van één hele voet op de rand van het mijnveld en ze geen idee heeft hoe groot het is, hoelang ze erover zal doen om erdoorheen te komen en hoelang het zal duren voor ze zich veilig en op haar gemak voelt.

In de korte tijd die het duurde om hiernaartoe te lopen heeft hij haar verteld dat hij Oliver heet en voor een architectenbureau werkt dat op de bovenste verdieping zit van het grote kantoorgebouw aan de overkant. Hij is alleen geen architect, maar iets wat ‘bouwkundig ingenieur’ heet. Hij legde uit dat architecten de gebouwen ontwerpen en dat de bouwkundig ingenieurs vervolgens gaan uitdokteren hoe ze die gebouwen precies moeten gaan bouwen. Hij probeerde haar af te brengen van het idee dat dat ook maar enigszins zo interessant is als het klinkt en benadrukte dat het in werkelijkheid vooral bestaat uit spreadsheets en e-mails. Toen ze hem vroeg of dit is wat hij altijd wilde doen, zei hij ja, nadat hij zich had neergelegd bij het feit dat hij nooit astronaut zou worden.

Toen vroeg hij haar wat zij doet.

Ze vertelde dat ze, nadat háár droom om astronaut te worden in rook was opgegaan, bij een techbedrijf terecht was gekomen dat toevallig een van zijn Europese vestigingen had in een naar alle kanten uitdijend complex van kantoorgebouwen van glinsterend glas en staal, een paar minuten lopen vanwaar ze nu staan. Ze hield haar felblauwe pasjeskoord omhoog en hij las haar naam en zei: ‘Leuk je te ontmoeten, Ciara,’ en zij zei: ‘Insgelijks.’

Inmiddels staan ze bij de bar van de koffiezaak en zegt ze dat ze een cappuccino neemt. Hij bestelt twee grote.

‘Om mee te nemen?’ stelt hij voor. ‘Misschien kunnen we een plekje vinden aan het kanaal.’

‘Klinkt goed.’

Ze probeert niet al te verheugd te klinken dat hij dit, wat ‘dit’ ook is, wil rekken tot en met het opdrinken van de koffie.

Ze gaat aan het eind van de bar staan wachten tot hij bij de kassa betaald heeft met een vers briefje van tien. Ze ziet dat de barista – een tiener; veel ouder dan zeventien of achttien zal ze niet zijn – steelse blikken op hem werpt zodra ze denkt dat hij ergens anders naar kijkt. Ze vraagt zich af of hij zich daarvan bewust is en, als dat zo is, hoe dat voelt. (Goedkeurend of kritisch?) Ze volgt de lijnen van zijn lichaam voor zover zijn kleren daar een idee van kunnen geven en vraagt zich af hoe het zou zijn om te weten hoe de huid daaronder aanvoelt, *áls* ze die ooit zal voelen, als dit echt ergens het begin van is en geen ver-gissing.

Ze stelt zich zijn armen om haar heen voor, de kracht ervan en hoe het zou voelen om door hem te worden vastgehouden.

En dan probeert ze dat ook weer niet te doen.

Ze doet niet eens suiker in haar cappuccino, ook al doet ze dat normaal wel, en ze denkt bij zichzelf: als dit iets wordt, kan ik nooit meer suiker in mijn koffie doen.

De zon heeft zich de hele dag al bij vlagen laten zien, en wanneer ze weer naar buiten gaan, worden ze begroet door een bijna helemaal blauwe lucht. De kanaaloever zit vol met lunchende kantoormensen, maar ze vinden een plekje op het muurtje bij het tankstation, vlak bij de sluis.

Ze gaan zitten.

Hij wrikt het deksel van zijn cappuccino los om een slok te nemen. Ze onderdrukt de neiging om te zeggen dat die nu sneller koud zal

worden, maar laat hem wel weten dat hij een sikkeltje schuim op zijn bovenlip heeft.

‘Het Kennedy Space Center, dus,’ zegt hij.

‘Wat is daarmee?’

‘Vertel me maar iets waar ik verschrikkelijk jaloers van word.’

Ze beschrijft de bustoer langs de lanceerplatforms, de assemblagehal en de beroemde blauwe klok die je op tv ziet als er wordt afgeteld voor de lancering. Ze vertelt hem over het imax-theater en de Rocket Garden. De ‘attractie’ die je het gevoel geeft alsof je wordt gelanceerd in een spaceshuttle, hoe ze die kantelen tot hij rechtop staat, zodat je op je rug ligt, maar dat hij dan iets te ver voorover hangt, zodat je uit je stoel begint te glijden, wat heel slim de gewichtsloosheid benadert. Het Apollo Center, waar je een echte Saturnus v-raket kunt zien, die op zijn zij op plafondhoogte boven de vloer hangt. De shuttle Atlantis, een ruimteschip dat echt in de ruimte is geweest, in een indrukwekkende opstelling.

‘Hij wordt onthuld,’ zegt ze. ‘Onverwacht. Het is een verrassing. Iedereen wordt bijeengedreven in een grote, zwarte ruimte voor een video over het shuttleprogramma en dan, aan het eind, schuift het scherm omhoog en zie je de shuttle gewoon... Hij staat daar gewoon, in al zijn glorie, recht voor je neus. Met de deuren van het vrachtruim open en onder een hoek zodat het net lijkt alsof hij echt door de ruimte vliegt. Het is onvoorstelbaar. Je hoorde mensen echt naar adem snakken. Toen ik eromheen was gelopen en al mijn foto’s had genomen en alles had gelezen wat er tentoon werd gesteld, ging ik terug naar waar ik binnen was gekomen en wachtte tot het scherm omhoog zou gaan, zodat ik naar de gezichten van andere mensen kon kijken om hun reactie te zien, en dat was...’ Ze ziet zijn verbijsterde blik en raakt in paniek. ‘Het was gewoon wat ik al zo lang had gewild, sinds ik klein was eigenlijk al, dus het was een beetje alsof, ik weet niet... alsof ik in een droom rondliep.’

Er verstrijkt een lang moment.

Dan zegt hij: 'Ik zou er heel graag heen willen.'

Opluchting.

'Moet je doen,' zegt ze.

'Ik heb alleen zo'n hekel aan hitte.'

'Daar moet je je niet door laten weerhouden. Het is daar een en al ijskoude airconditioning en vernevelaars. En bovendien is het niet altijd snikheet in Florida. Ik ging in maart en toen was het eigenlijk heel prettig.'

'Een reisje met de meiden of...?'

Ze doet alsof ze niet doorheeft dat hij naar informatie zit te vissen en hij doet alsof hij niet doorheeft dat zij het doorheeft, maar doet alsof dat niet zo is.

'Hoofdzakelijk voor werk,' zegt ze. 'Een techcongres in Orlando. Gelukkig kon ik ertussenuit knippen en ongezien losgaan.'

Ciara kijkt naar het kanaal. Van dichtbij is het heel mooi, dat moet ze toegeven. Het water is glad, de weerspiegeling scherp afgetekend. Het weer is lekker genoeg dat mensen met hun jas aan op de bankjes zitten, maar ook weer niet zo dat ze al hun huid aan de lucht blootstellen of in het gras neerploffen. Een gestage stroom kantoormensen en tussen-de-middag-hardlopers trekt in beide richtingen voorbij over de smalle planken van de sluis vlak naast een bord dat waarschuwt voor diep water. De aanblik maakt haar nerveus en daarom kijkt ze maar omlaag naar haar koffie.

Ze voelt zijn ogen op haar gericht. 'Cork zeker, hè?' vraagt hij.

'Oorspronkelijk wel. Maar toen ik zeven was zijn we verhuisd naar Man.'

'Het eiland Man? Ik geloof niet dat ik ooit iemand heb ontmoet die daar heeft gewoond.'

Ze glimlacht. 'Ik kan je verzekeren, er wonen duizenden mensen. Mijn vader groeide er op en dacht dat ik dat ook wel zou willen.'

‘En, wilde je dat?’

‘Destijds niet. Maar uiteindelijk was het wel oké. En jij?’

‘Kilkenny,’ zegt hij, ‘maar we zijn vaak verhuisd.’

‘Hoelang zit je al in Dublin?’

‘Eens even denken,’ hij speelt dat hij diep nadenkt, ‘zes weken?’

‘Zes weken?’

‘Eigenlijk zesenhalf. Ik kwam aan op een dinsdag.’

‘En waar was je zeven weken geleden?’

‘Londen,’ zegt hij. ‘En jij?’

‘Hoelang ik al in Dublin ben?’ Ze doet alsof ze nadenkt, imiteert wat hij zojuist deed. ‘Oké, aanstaande maandag wordt het, eh... zeven dagen.’

‘Zeven dagen? En ik dacht dat ik de nieuweling was.’

Ze lacht. ‘Nee, ik win.’

‘Waar zat je daarvoor?’

‘Cork, sinds mijn afstuderen. Ik studeerde in Swansea. Een in geen enkel opzicht opmerkelijke student uit de lichting 2017.’

Zijn gezicht kan niet verhullen dat hij zit te rekenen. Bijna wil ze ‘Ik ben vijftientig’ aandragen, maar zo wordt dit spel niet gespeeld.

Ze weet niet veel, maar dat weet ze wel.

‘En jij?’ vraagt ze. ‘Waar studeerde jij?’

‘Newcastle,’ zegt hij uitdrukingsloos.

Ciara voelt dat er iets is veranderd, dat ze hem ergens onderweg is kwijtgeraakt. Wat was het? Ze heeft geen idee, maar ze weet wel dat ze er nog nachten van wakker zal liggen en het zich in het donker af zal vragen. Alles wat ze gezegd heeft, zal ze minutieus analyseren en heranalyseren, op zoek naar wat er misging, de fout, de spijt.

‘Ik moet terug, anders kom ik te laat.’ Hij zegt het een fractie van een seconde voordat hij zijn pols schudt en op zijn horloge kijkt.

Hij staat op, en omdat ze niet zo goed weet wat ze moet doen, doet zij dat ook maar.

‘Ja, ik kan ook maar beter gaan,’ liegt ze. ‘Nou... bedankt voor de koffie.’

Hij bijt op zijn onderlip, alsof hij een besluit probeert te nemen.

‘Weet je,’ zegt hij, ‘ik was van plan naar die nieuwe documentaire over de Apollo te gaan. Maandagavond. Hij draait in een heel klein zaaltje in de stad. Als je zin hebt, kunnen we, eh, hem misschien samen gaan zien?’

Ze opent haar mond om te antwoorden, maar is zo overdonderd door zijn uitnodiging dat ze even stopt terwijl haar hersenen deze koerswijziging proberen bij te benen, en in deze stilte zegt hij ineens haastig en gegeneerd: ‘God, wat gaat me dit slecht af.’

Dit.

Nee, wil ze hem zeggen, helemaal niet, en ze gelooft geen moment dat hij dat echt denkt, maar vooral wil ze dit niet benoemen als een ‘dit’, want wat als hij niet bedoelde wat ze hoopt dat hij bedoelt?

‘Dat lijkt me leuk.’ Ze tovert haar geruststellendste glimlach tevoorschijn. ‘Oké. Ja.’

Hij zegt dat hij kaartjes zal reserveren. Ze spreken af op maandagmiddag om half zes voor het gebouw waar hij werkt. Hij geeft haar zijn telefoonnummer voor het geval er iets tussen komt en zij stuurt hem een appje zodat hij haar nummer ook heeft. Ze lopen samen terug tot aan zijn kantoor en zwaaien elkaar dan gedag. Ze haalt pas heel diep adem zodra ze hem haar rug heeft toegekeerd.

En zo begint het.

Vandaag

Technisch gezien is het de vrijdagse ochtendspits, maar Lee heeft de weg voor zichzelf. Ze is in een wip in Kimmage en vindt zowaar een parkeerplaats voor het huis. Het is stil op straat; de bewoners hebben geen reden meer om vroeg op te staan, om de dag verder weg te beginnen dan in een andere kamer thuis. Er wordt al weken niet meer geforensd. Niemand wordt meer naar school gebracht. Er komen en gaan geen toeristen meer. Zelfs de plaag van joggers op de vroege morgen van het begin van de lockdown lijkt te zijn afgenomen.

De collectieve motivatie van de natie om er maar het beste van te maken neemt af, zo veel is wel duidelijk. Ze vraagt zich af hoeveel zuurdesemstarters er inmiddels zonder plichtplegingen in de vuilnisbak zijn gemikt.

Lee draait het raampje open en nipt van haar koffie. Koffie die ze bereid heeft zien worden door iemand met gehandschoende handen en theatrale voorzorgen, alsof ze geen cappuccino klaarmaakte maar een bom. In de prijs is inbegrepen dat ze haar toch al droge en gekloofde handen voor één na het afhalen diende te desinfecteren. Koffie met slechts twee klontjes suiker in plaats van drie, zoals ze liever had gehad, omdat de barista die klontjes er voor je in moet doen en ze er niet zo veel durfde te vragen. Koffie waarvoor ze letterlijk haar leven op het spel heeft gezet.

Die koffie zal ze onder geen voorwaarde koud laten worden.

Met haar vrije hand trekt Lee de zonneklep naar beneden om in het spiegeltje haar gezicht te bekijken, althans wat ze ervan kan zien. Ze had haar uitgroei al ruim voor de kapsalons sloten moeten laten bijwerken; het bruin reikt nu tot haar oren en lijkt in dit natuurlijke licht

in een onregelmatige lijn op te houden. Zoals ze om de dag doet, is ze ook vanochtend in haast van huis gegaan, nog met nat haar dat opdroogt in de kenmerkende helm van statische krullen. Ze dacht toch echt dat ze make-up op haar gezicht had gesmeerd, maar blijkbaar is die er het afgelopen half uur in geslaagd te verdwijnen. De vlek van de foundation op de kraag van haar witte blouse vormt het enige bewijs dat er ooit make-up is geweest.

Ze moet de boel nou toch eens serieus op orde brengen.

Diep vanbinnen zou ze ook wel ander werk willen hebben – werk dat ze gewoon op één plek achter een bureau kan doen en dat nu vanuit huis gedaan kan – moet – worden. Ze heeft zichzelf betrappt op de fantasie zo'n vrouw te willen zijn die alleen woont, die tijdelijk verlost is van al die uitputtende sociale verwachtingen en die eindelijk in staat is op regelmatige basis aan huidverzorging en yoga te doen met die ene op YouTube met wie iedereen wegloopt; die de rug wil knakken van de gezonde kookboeken die haar familie haar al jaren nadrukkelijk cadeau geeft; die lange wandelingen wil maken langs het strand en over de kliffen en door de bossen, het soort tochten waar je rode wangen van krijgt, waar je verschrikkelijk zelfgenoegzaam van wordt en die je weer in verbinding brengen met de natuur (al zou dat voor Lee überhaupt de eerste keer zijn); een vrouw die uit de lockdown tevoorschijn wil komen als een glanzende, geliktere, stralender versie van zichzelf. Lee 2.o.

En even serieus, ze zou ook al blij zijn als ze haar woonkamer kon sausen en een paar kilo kon afvallen.

Maar binnen een straal van twee kilometer van haar voordeur is er geen strand, klif of bos te bekennen, de doe-het-zelfzaken zijn dicht en de lockdown geldt niet voor haar. Zij is gewoon aan het werk.

Op de passagiersstoel ligt haar telefoon. Het apparaat geeft een piepje, ze heeft een berichtje gekregen.

Ze weet donders goed wie het is en het wordt bevestigd met een blik op het scherm: KARLY.

Hoofdinspecteur Karl Connolly. Ze heeft er een y achter geplakt om hem te ergeren, met prima resultaat.

‘BTA?’ is het bericht.

Lee laat de telefoon liggen waar hij ligt en neemt nog een lange teug van haar koffie. Maar als hij weer piept, vloekt ze, zet haar koffie in de bekerhouder tussen de voorstoelen en stapt uit.

Het huis ziet er nog net zo uit als de vorige en enige andere keer dat ze hier was. Het is een smal pand van twee verdiepingen, opgetrokken uit rode baksteen, dat in deze buurt makkelijk een half miljoen zou opbrengen, ware het in goede staat. Maar dat is het niet. De baksteen kan wel een hogedrukspuit gebruiken en er zijn dakpannen kapot. De houten raamkozijnen rotten in de hoeken. De verf bladdert enthousiast van de voordeur. Op de oprit staat een afvalcontainer, halfvol met meubilair uit de jaren zeventig en kapotte voorwerpen.

Die stond er de vorige keer ook. Lee herinnert zich nog precies de gebarsten zalmkleurige badkamerwastafel; haar ouders hadden er net zo een. Dit huis was werk in uitvoering zonder veel uitvoering en nu staat de renovatie, zoals alles, op pauze.

Ze zou moeten aanbellen en haar komst moeten aankondigen. Zou moeten. Maar ze is deze ochtend niet in een welwillende bui. In plaats daarvan loopt ze naar het raam aan de voorkant en tast onder de betonnen vensterbank naar de holte waarover haar is verteld. Die is er inderdaad – en de sleutel ook.

Stilletjes maakt ze de voordeur open en glipt naar binnen.

In huis is het stil. De lucht is er een beetje muf en bedompt. Op de begane grond ligt geen vloerbedekking – ze loopt over de kale, stoffige planken – maar op de trap ligt een afschrikwekkende werveling van poepbruin en feloranje. Ze loopt voorzichtig naar boven en brengt bij